

Prezydent
Miasta Koszalina

Koszalin, 2020-01-.....

Fn-II-8.310. .2020.MKR

..... **S.A.**
ul.
0.-...

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA PRZEPISÓW PRAWA PODATKOWEGO

Prezydent Miasta Koszalina działając na podstawie art. 14b i 14c w związku z art. 14j § 1 i 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2019 r. poz. 900 z późn. zm.), po rozpatrzeniu wniosku **S.A. w** z dnia 07-10-2019 r. o wydanie pisemnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w zakresie opodatkowania podatkiem od nieruchomości przenośnych kontenerów – stwierdza, że stanowisko wnioskodawcy jest nieprawidłowe.

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 07-10-2019 r. (data wpływu: 14-10-2019 r.) S.A. w wystąpiła do tutejszego organu podatkowego o wydanie pisemnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w zakresie opodatkowania przenośnych kontenerów, w którym przedstawiono następujący opis zaistniałego stanu faktycznego.

Firma S.A w w ramach swojej działalności gospodarczej realizuje projekty z zakresu inżynierii oraz budownictwa na rzecz różnych inwestorów. Spółka posiada kontenery, wykorzystywane przez nią w działalności gospodarczej, które tworzą podstawową bazę biurową, socjalną, techniczną oraz wykorzystywane są najczęściej jako mobilne zaplecza na budowach. Zaplecza te można skonfigurować w oparciu o wolnostojące segmenty kontenerowe bądź też zestawy wielosegmentowe. Kontenery po dostarczeniu na miejsce docelowe przygotowane są do podłączenia mediów – wody, kanalizacji oraz przyłącza elektrycznego. Standardowe wymiary zewnętrzne takich obiektów są następujące: długość 6058 mm, szerokość 2438 mm, wysokość 2850 mm. Każdy kontener musi zostać postawiony na przygotowanym fundamencie budowlanym posiadającym co najmniej 4 punkty podporowe w przypadku kontenerów 10', 6' punktów podporowych w przypadku kontenerów 16' i 20'. Punkty podporowe wykonywane są z bloczków betonowych. Kontenery nie mają bezpośredniej styczności z gruntem; nie są trwale związane z gruntem i są przewożone w inne miejsce po zakończeniu robót budowlanych.

Prezydent Miasta Koszalina

Do opisanego stanu faktycznego zadano pytanie :

Czy na gruncie ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych, kontenery opisane w powyższym stanie faktycznym spełniają definicję „budynku” bądź „budowli” w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, a w konsekwencji czy podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości ?

Wobec zadanego pytania przedstawiono następujące stanowisko Wnioskodawcy:

W opinii Wnioskodawcy w przedstawionym stanie faktycznym kontenery nie spełniają definicji „budynku” bądź „budowli” w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, a w konsekwencji nie podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości. W uzasadnieniu swojego wniosku Wnioskodawca wskazał, że zgodnie z treścią art. 2 ust. 1 ww. ustawy opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają następujące nieruchomości lub objekty budowlane: 1) grunty, 2) budynki lub ich części, 3) budowle związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Przez pojęcie budynku rozumieć należy obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, który jest trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach (art. 1a ust. 1 pkt 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych). Z kolei budowlą jest obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem (1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych).

Z kolei zgodnie z art. 3 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane obiektem budowlanym jest budynek, budowla bądź obiekt małej architektury, wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych. I dalej, zgodnie z art. 3 pkt 2 tej ustawy budynkiem jest taki obiekt budowlany, który jest trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach, zaś zgodnie z art. 3 pkt 3 ww. ustawy budowlą jest każdy obiekt niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury jak: objekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolnostojące maszty antenowe, wolnostojące trwale związane z gruntem tablice reklamowe i urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne(fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolnostojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenów, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni jądrowych, elektrowni wiatrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składające się na całość użytkową.

Prezydent Miasta Koszalina

Ponadto ustawa Prawo budowlane przewiduje także definicję tymczasowego obiektu budowlanego. Zgodnie z art. 3 pkt 5 Prawa budowlanego tymczasowym obiektem budowlanym, jest obiekt budowlany przeznaczony do czasowego użytkowania w okresie krótszym od jego trwałości technicznej, przewidziany do przeniesienia w inne miejsce lub rozbiórki, a także obiekt budowlany niepołączony trwale z gruntem, jak: strzelnice, kioski uliczne, pawilony sprzedaży ulicznej i wystawowe, przykrycia namiotowe i powłoki pneumatyczne, urządzenia rozrywkowe, barakowozy, obiekty kontenerowe.

Zdaniem Wnioskodawcy kontenery nie mogą zostać zaliczone do budynków w ramach definicji wynikającej z przepisu art. 1a pkt 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, ze względu na brak trwałego związania z gruntem. Rozważa zatem czy mogą być budowlą w rozumieniu art. 1a pkt 2 ww. ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, ponieważ nie są budynkiem. W opinii Wnioskodawcy kontenery jako obiekty niezwiązane z gruntem stanowić będą tymczasowe obiekty budowlane, co wynika wprost z art. 3 pkt 5 ustawy Prawo budowlane, wskazującego iż obiekty kontenerowe stanowią tymczasowe obiekty budowlane, o ile nie są trwale połączone z gruntem.

Do opodatkowania danego tymczasowego obiektu budowlanego podatkiem od nieruchomości konieczne jest nie tylko, aby wypełniał on definicję tymczasowego obiektu budowlanego wskazaną a art. 3 pkt 5 ustawy Prawo budowlane, ale także jako budowla musi być on wymieniony wprost w art. 3 pkt. 3 ustawy Prawo budowlane lub innych przepisach tej ustawy oraz załączniku do niej, tak aby mógł zostać zakwalifikowany jako budowla w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Na poparcie swojej opinii Wnioskodawca przywołał stanowisko przedstawione przez Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 13 września 2011 r. (P-33/09), w świetle którego za budowle w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych mogą zostać uznane jedynie budowle wymienione *expressis verbis* w art. 3 pkt 3 ustawy Prawo budowlane, w innych przepisach tej ustawy lub załączniku do niej, będące wraz z instalacjami i urządzeniami obiektem budowlanych, o którym mowa w art. 3 pkt 1 lit. b ustawy Prawo budowlane, czyli pod warunkiem, że stanowią one całość techniczno-użytkową oraz jedynie urządzenia techniczne scharakteryzowane w art. 3 pkt 9 ustawy Prawo budowlane lub w innych przepisach tej ustawy albo w załączniku do niej.

W świetle obowiązującego stanu prawnego stanowisko wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej przedstawionego stanu faktycznego uznaje się za nieprawidłowe.

Analizując przedmiotowy wniosek należało stwierdzić co następuje.

Zgodnie z art. 14 b § 1 i 14j ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dyktor Krajowej Informacji Skarbowej, a w zakresie swojej właściwości wójt, burmistrz prezydent miasta), starosta lub marszałek województwa na pisemny wniosek zainteresowanego, wydaje,

Prezydent Miasta Koszalina

w jego indywidualnej sprawie, pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego. Wnioskodawca składający wniosek o wydanie indywidualnej interpretacji obowiązany jest do wyczerpującego przedstawienia zaistniałego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego oraz do przedstawienia własnego stanowiska w sprawie oceny prawnej tego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego (art. 14b § 2 i § 3 Ordynacji podatkowej).

W razie negatywnej oceny stanowiska wnioskodawcy interpretacja indywidualna winna zawierać, zgodnie z art. 14c § 2 Ordynacji podatkowej, wskazanie prawidłowego stanowiska wraz z uzasadnieniem prawnym.

Organ podatkowy wydający interpretację indywidualną, zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem sądów administracyjnych, dokonuje jedynie oceny prawnej stanu faktycznego przedstawionego przez wnioskodawcę, bez możliwości jej modyfikowania, czy też prowadzenia postępowania dowodowego w trybie przepisów działu IV Ordynacji podatkowej.

Wobec powyższego interpretacja wydana przez organ podatkowy dotyczyć może jedynie stanu faktycznego przedstawionego we wniosku, ponieważ organ nie prowadzi żadnego postępowania dowodowego, nie ocenia też wiarygodności danych przedstawionych we wniosku. Obowiązkiem przedstawienia wyczerpującego stanu faktycznego (zdarzenia prawnego) ustawodawca obciążył wnioskodawcę, co oznacza, że wnioskodawca wskazuje elementy stanu faktycznego, jaki należy uwzględnić przy wydawaniu interpretacji indywidualnej.

Dokonując wykładni przepisów prawa objętych wnioskiem o wydanie interpretacji organ podatkowy wskazuje, że obowiązek podatkowy i zasady opodatkowania podatkiem od nieruchomości normuje ustawa o podatkach i opłatach lokalnych z dnia 12 stycznia o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1170) zwana dalej „u.p.o.l.”.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 u.p.o.l. opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają następujące nieruchomości lub obiekty budowlane :

- 1) grunty;
- 2) budynki lub ich części;
- 3) budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Z powyższego wynika, że przedmiotem podatku od nieruchomości są obiekty budowlane bez względu na to, czy stanowią samodzielne nieruchomości, czy też ich części składowe. Bez znaczenia zatem jest trwałe powiązanie obiektu budowlanego z gruntem lub jego brak. Przepisy u.p.o.l. w żadnym miejscu nie uzależniają opodatkowania od tego, czy obiekt jest, czy też nie jest powiązany trwale z gruntem. Opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają nieruchomości – gruntowe i budynkowe, a także wszystkie obiekty budowlane, nawet gdy nie stanowią takich nieruchomości, mieszczące się w kategorii budynków lub budowli w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 1 i 2 u.p.o.l, z wyjątkiem obiektów małej architektury (art. 1a ust. 1 pkt 2). W przypadku budowli musi równocześnie być spełniony warunek związania

Prezydent Miasta Koszalina

ich z prowadzeniem działalności gospodarczej. Kwestia trwałego związania takiego obiektu budowlanego z gruntem ma znaczenie wyłącznie dla zaliczenia obiektu do kategorii budynków lub budowli. Obiekt budowlany posiadający elementy wskazane w definicji zawartej w art. 1a ust. 1 pkt 1 w u.p.o.l. (trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych, posiadający fundamenty i dach) jest budynkiem, a w innym przypadku, z wyłączeniem obiektów małej architektury, jest budowlą.

Natomiast legalna definicja *budowli* zawarta została w art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. Wynika z niej, że budowlą jest obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem. Z kolei zgodnie z art. 3 pkt 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2019 r. poz. 1186 z późn. zm.) – zwanej dalej „u.p.b.”, przez budowlę należy rozumieć każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem tablice reklamowe i urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni jądrowych, elektrowni wiatrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową. Zauważyć należy, że wyliczenie to ma charakter otwarty.

Zgodnie z przytoczoną wyżej definicją budowli zawartą w u.p.o.l. budowlą jest również urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem. Przechodząc na grunt ustawy u.p.b. należy stwierdzić, że w świetle art. 3 ust. 9 tej ustawy przez urządzenia budowlane należy rozumieć urządzenia techniczne związane z obiektem budowlanym, zapewniające możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, jak przyłącza i urządzenia instalacyjne, w tym służące oczyszczaniu lub gromadzeniu ścieków, a także przejazdy, ogrodzenia, place postojowe i place pod śmietniki.

Przytoczone definicje przesądzają o tym, że dla zakwalifikowania danego obiektu do *budowli* bez znaczenia pozostaje warunek trwałego związania z gruntem.

U.p.o.l. w zakresie definicji *budowli* odsyła do przepisów prawa budowlanego, jednakże odesłanie to należy traktować jako odesłanie do przepisów rangi ustawowej, a nie jako odesłanie do przepisów regulujących zagadnienia związane z procesem budowlanym, co podkreślił Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 12.05.2017 r., sygn. II FSK 950/15.

Prezydent Miasta Koszalina

Dalej stwierdzić należy, że stosownie do art. 3 u.p.b. nie ma innych obiektów budowlanych niż budynki, budowle oraz obiekty małej architektury. Wyliczenie to ma charakter wyczerpujący, co oznacza, że każdy obiekt budowlany możemy zaliczyć wyłącznie do jednej z trzech wymienionych w nim kategorii. Tymczasowe obiekty budowlane nie są kategorią, którą ustawodawca potraktował w jakiś szczególny sposób w kontekście ich opodatkowania podatkiem od nieruchomości. Ich klasyfikowanie dla potrzeb tego podatku powinno się odbywać na ogólnych zasadach. Brak jest zatem możliwości wykreowania odrębnej kategorii obiektów w postaci tymczasowych obiektów budowlanych. Obiekty te stanowią pewną odmianę wszystkich obiektów budowlanych, wyróżnioną ze względu na cechę czasowości użytkowania lub niepołączenia trwałego z gruntem. Oznacza to, że zarówno w kategoriach budynków, jak i budowli, a także obiektów małej architektury mogą mieścić się obiekty, które posiadają ww. cechy i tym samym stanowią tymczasowe obiekty budowlane.

Takie rozumienie powyższego jednoznacznie potwierdził Naczelny Sąd Administracyjny w uchwale 7 sędziów z dnia 3 lutego 2014 r. (II FPS 11/13), stając na stanowisku, że: „tymczasowy obiekt budowlany, o którym mowa w art. 3 pkt. 5 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane może być budowlą w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych, jeżeli jest budowlą wprost wymienioną w art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego lub w innych przepisach tej ustawy oraz załączniku do niej, stanowiącą całość techniczno – użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. b Prawa budowlanego. Spełniający wskazane kryteria tymczasowy obiekt budowlany, o ile jest związany z prowadzeniem działalności gospodarczej, podlega opodatkowaniu na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych”.

Na marginesie należało zauważyć, że powyższa uchwała została podjęta w składzie siedmiu sędziów NSA, co oznacza, że ma ona ogólną moc wiążącą, wynikającą z art. 269 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.). Wprawdzie stanowisko zajęte w uchwale NSA wiąże pośrednio wszystkie składy orzekające sądów administracyjnych, a nie wiąże organów administracji publicznej, to należy stwierdzić, że organy administracji publicznej chcąc uniknąć zakwestionowania swoich rozstrzygnięć winny akceptować i stosować wykładnię przyjętą w uchwale NSA.

W rozumieniu art. 3 pkt 5 u.p.b. *tymczasowy obiekt budowlany* to obiekt budowlany przeznaczony do czasowego użytkowania w okresie krótszym od jego trwałości technicznej, przewidziany do przeniesienia w inne miejsce lub rozbiórki, a także obiekt budowlany niepołączony trwale z gruntem, jak: strzelnice, kioski uliczne, pawilony sprzedaży ulicznej i wystawowe, przekrycia namiotowe i powłoki pneumatyczne, urządzenia rozrywkowe, barakowozy, **obiekty kontenerowe**, przenośne wolno stojące maszty antenowe.

Prezydent Miasta Koszalina

W świetle powołanej uchwały, cyt.: "w ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego, zgodnie z definicją zamieszczoną a art. 3 pkt 5 – Prawa budowlanego, tymczasowe obiekty budowlane stanowią szczególną odmianę obiektów budowlanych, wyróżnioną ze względu na dwa zespoły cech, tj. albo cechą czasowości użytkowania albo cechą niepołączenia trwałego z gruntem. Z kolei z brzmienia przepisu art. 3 pkt 1 lit. a-c ustawy prawo budowlane wynika, że wyliczenie w nim zawarte ma charakter wyczerpujący, zatem każdy obiekt budowlany możemy zaliczyć wyłącznie do jednej z trzech wymienionych w tym przepisie kategorii. W takim znaczeniu odrębnej kategorii obiektów budowlanych nie tworzą **tymczasowe obiekty budowlane**. Te ostatnie są bowiem pewną odmianą wszystkich obiektów budowlanych, wobec czego również w kategoriach budynków, budowli czy obiektów małej architektury mogą mieścić się takie, które spełniają ich cechy i są tymczasowymi obiektami budowlanymi".

Biorąc powyższe pod uwagę organ podatkowy stoi na stanowisku, iż jeśli tymczasowy obiekt budowlany nie spełnia wszystkich cech budynku wynikających z jego definicji i nie stanowi obiektu małej architektury, winien zostać uznany za budowlę.

W tym miejscu należy przytoczyć również stanowisko Trybunału Konstytucyjnego wyrażone w wyroku z dnia 13 września 2011 r. sygn. P 33/09, które podzielił NSA w ww. uchwale. Zdaniem TK za budowle w rozumieniu u.p.o.l. można uznać, cyt. „jedynie budowle wymienione *expressis verbis* w art. 3 pkt 3 u.p.b., w innych przepisach tej ustawy lub w załączniku do niej, będące wraz z instalacjami i urządzeniami obiektem budowlanym, o którym mowa w art. 3 pkt 1 lit. b u.p.b., czyli pod warunkiem, że stanowią one całość techniczno-użytkową, jednakże niewykluczone jest, iż o statusie poszczególnych obiektów i urządzeń współdecydować mogą inne przepisy rangi ustawowej, uzupełniające, modyfikujące czy doprecyzowujące prawo budowlane”.

W związku z powyższym, zdaniem tut. organu podatkowego, katalog budowli wymieniony w art. 3 pkt 3 u.p.b. ma charakter katalogu otwartego, a o kwalifikacji danego obiektu decydują jego rzeczywiste cechy i funkcje wraz z parametrami funkcjonalnymi i technicznymi budowli, a nie nazwa budowli i fakt ujęcia jej *expressis verbis* w art. 3 pkt 3 u.p.b. Trybunał, co należy podkreślić, nie ograniczył rozumienia budowli dla potrzeb opodatkowania podatkiem od nieruchomości do obiektów budowlanych wymienionych w art. 3 pkt 3 u.p.b.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy niezbędne jest, w ocenie tut. organu podatkowego, ustalenie czy opisane przez Wnioskodawcę obiekty budowlane, które nazwał kontenerami stanowiącymi podstawową bazę biurową/socjalną/techniczną na budowach stanowią budowle w rozumieniu przepisów u.p.o.l. i podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości. Z opisu jednoznacznie bowiem wynika, że nie posiadają one fundamentów, a zatem nie spełniają jednego z definicyjnych warunków budynku. Nie przypominają również w żaden sposób obiektów małej architektury.

Prezydent Miasta Koszalina

Przypomnieć w tym miejscu należy, że organ podatkowy wydając interpretację indywidualną dokonuje wyłącznie oceny prawnej stanu faktycznego sprawy przedstawionego przez wnioskodawcę, bez możliwości modyfikowania czy prowadzenia postępowania dowodowego w trybie przepisów działu IV Ordynacji podatkowej. Podobnie organ podatkowy nie ocenia też wiarygodności danych przedstawionych we wniosku.

Z opisu stanu faktycznego przedstawionego przez Wnioskodawcę wynika, że przedmiotowe obiekty to wolnostojące segmenty kontenerowe bądź zestawy wielosegmentowe o standardowych wymiarach: długość 6058 mm, szerokość 2438 mm, wysokość 2850 mm, które nie są trwale związane z gruntem, nie posiadają fundamentów i są przewożone w inną lokalizację. Wyposażone są w media (woda, prąd). Stabilność konstrukcji zapewniona jest poprzez posadowienie na fundamencie budowlanym, z którym połączone są za pomocą punktów podporowych wykonanych z bloczków betonowych.

Tut. organ podatkowy, opierając się na opisie przedstawionym we wniosku uznał przedmiotowe kontenery niezwiązane trwale z gruntem za budowlę – obiekty kontenerowe – wymienioną w przytoczonym wyżej art. 3 pkt 5 u.p.b., a tym samym za budowlę w rozumieniu u.p.o.l. (art. 1a ust. 1 pkt 2). W konsekwencji obiekty te, jako związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.

W tym stanie rzeczy postanowiono jak w sentencji.

Niniejsza interpretacja wydana jest w oparciu o przepisy prawa podatkowego obowiązujące na dzień złożenia zapytania w organie podatkowym i dotyczy zdarzenia przyszłego przedstawionego przez wnioskodawcę.

Jednocześnie informuje się, że niniejsza interpretacja po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę zostanie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej.

Pouczenie

Na niniejszą interpretację przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie. Skargę wnosi się w terminie 30 dni od dnia doręczenia interpretacji za pośrednictwem Prezydenta Miasta Koszalina - art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325).

Otrzymują:

- 1) Wnioskodawca
- 2) a/a.